

РЕШЕНИЕ

№ 38259

гр. София, 05.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **7852** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. с чл.46, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Д. М. Д., чрез адв. М. срещу Заповед УРИ №5392 ПАМ - 324/16.06.2026г. на „За Началник“ на отдел „Миграция“ - СДВР за налагане на ПАМ „Връщане до страната на произход“.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Твърди се, че административният орган е основал изводите си на докладна записка рег. № 5392р-352/16.06.2026 г., която не е била връчена на жалбоподателя. По този начин фактическите основания, въз основа на които е издадена заповедта, не са били известни на адресата на административния акт и това е ограничило правото му на защита. В самата заповед липсва достатъчно конкретно изложение на фактите, въз основа на които е прието, че са налице законовите предпоставки за налагане на принудителната административна мярка. Значителна част от мотивите са изложени чрез препращане към посочената докладна записка. Административният орган не е извършил пълна и индивидуална

преценка на всички относими факти и обстоятелства по случая, включително обстоятелствата относно дейността му като представител на чуждестранно дружество на територията на Република България, както и останалите релевантни данни относно личното му положение.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М., поддържа жалбата, моли същата да бъде уважена. Заявява, че по делото няма данни, че жалбоподателят знае български език, а не му е бил назначен преводач. Не е имало и опасност от укриване, защото турският гражданин е търговец по смисъла на Търговският закон и дълго е изпълнявал ангажимента си като такъв. Претендират се разноски за държавна такса и 1000 евро адвокатски хонорар.

Ответникът – началникът на отдел „Миграция“ при МВР, чрез юрк. И. оспорва жалбата, представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Възразява за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С оспорената Заповед УРИ №5392 ПАМ - 324/16.06.2026г. на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 2 от Закона за чужденците в Република България, въз основа на упълномощителна заповед рег. №513з-9426/06.12.2018г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи, „За началник“ отдел „Миграция“ - СДВР гл. инспектор С. С. е наложил на Д. М. Д., [дата на раждане], гражданство Република Турция, принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход – Турция“.

Установил е, че чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешения му срок, като е препратил към подробните мотиви, изложени в докладна записка рег. № 5392р - 352/16.06.2026г. по описа на отдел „Миграция“ – СДВР. Докладната записка е приложена по делото и видно от нея, на 16.06.2024г., при проведена специализирана полицейска операция по установяване и задържане на незаконно пребиваващи чужденци и лица съпричастни към „каналджийска дейност“ на територията на [населено място], в района на зеленчукова борса „С. Б.“ - [населено място], [улица], в склад №113 е установен гражданинът на Р. Турция Д. М. Д., [дата на раждане] Направена му е идентификация с мобилно устройство в А. гранична подсистема, при която е установено, че няма предишни регистрации, но за последните шест месеца чуждият гражданин е пребивавал 165 дни. Представил Разрешение за пребиваване №RA0294563 с валидност до 26.02.2025г., което поради изтеклия срок е предадено от чуждият гражданин с протокол за доброволно предаване и изпратено на ОБДС-СДВР по компетентност. Допълнително

от докладна записка рег. № 513р-66218/17.06.2026г. се установява, че тъй като разрешеният му престой на основание чл.24, ал.1, т.6 от Закона за чужденците в Р. България е бил до 02.04.2026 год., чуждият гражданин е трябвало да напусне страната на 02.04.2026г. когато изтича 90 дневния период, в рамките на 180 дневния период. Същият не е напуснал страната в разрешения му срок за пребиваване и от 03.04.2026г. е незаконно пребиваващ в Р. България. Разяснено му е на разбираем за него език, че е незаконно пребиваващ и трябва да се завърне в страната си по произход. Пред полицейските органи заявил, че няма да се завърне и ще се укрие или ще замине за друга страна в З. Европа.

При така установеното от фактическа страна съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като депозирана в законовия 14-дневен срок от връчване на индивидуалния административния акт. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

По същество жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно чл.44, ал.1 ЗЧРБ, като са представени заповеди за компетентност – Заповед №9426/06.12.2018г. и Заповед №513з-5977/19.05.2025г. на Директора на СДВР.

Актът е издаден в предписаната от закона форма и е мотивиран от фактическа и правна страна, включително с мотивите, съдържащи се в Докладна записка рег. № 5392р - 352/16.06.2026г. по описа на отдел „Миграция“ – СДВР, изготвена от мл. ПИ в група „А.“ на сектор „Незаконна миграция“, отдел „Миграция“ - СДВР.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил заповед в противния смисъл. Върху заповедта, връчена му на 16.06.2026г. чуждият гражданин се е подписал, като с подписа си едновременно е удостоверил и че владее български. Неоснователно се твърди, че турският гражданин не е разбрал съдържанието на заповедта, което му попретило да реализира правото си на защита, тъй като от една страна г-н Д. е бил наясно, че към датата на проверката 15.06.2026г. разрешението му за пребиваване в Република България е с изтекъл срок, а от друга своевременно е ангажирал

адвокатска защита и е подал в срок жалба до съда.

Съгласно разпоредбата на чл.41, т.2 от Закона за чужденците в Р. България връщане се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл. 39б. От приложените доказателства по делото безспорно се установяват фактическите обстоятелства, служещи за основание за налагане на ПАМ „Връщане до страна на произход“, като същите не се оспорват. Прави се възражение от адв. М. за непропорционалност на мярката, но в случая административният орган действа изцяло в условията на обвързана компетентност и няма законово правомощие да преценява дали може да приложи по-лека мярка от връщане. Оспореният административен акт е издаден при напълно изяснена фактическа обстановка. На жалбоподателя в хода на съдебното производство, чрез неговия процесуален представител е предоставена възможност да се запознае с преписката, да отправи възражения, да сочи факти и обстоятелства, да предоставя доказателства. Запознаването с докладна записка рег. № 5392р - 352/16.06.2026г. за резултата от извършената проверка, при която е бил установен чуждият гражданин без налично валидно законово основание за пребиваване на територията на страната, не е условие за законосъобразност на наложената ПАМ. В случая мотивите за издаването на заповедта се съдържат в друг, предхождащ я документ, какъвто е цитираната в нея докладна записка и това не води до незаконосъобразност на акта, както е прието и в Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на ОСГК на ВС. Фактическите изводи на органа не са оборени, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 60 евро, на основание чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, във вр.с чл.24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М. Д., чрез адв. М. срещу Заповед УРИ №5392 ПАМ - 324/16.06.2026г. на „За Началник“ на отдел „Миграция“ - СДВР за налагане на ПАМ „Връщане до страната на произход“.

ОСЪЖДА Д. М. Д. - гражданин на Р. Турция да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи - Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 60/шестдесет/ евро.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.